

КОНАЧНО РЕШЕЊЕ ЗАКОНЕТКЕ ТРОЈСТВА

[Српски – Serbian – صربي]

Мармаринта – Омар П. Мабабаја

Превод са енглеског:

Имад Сањора

Ревизија:

Љубица Јовановић

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ فصل الخطاب في تناقض التثليث ﴾

« باللغة الصربية »

عمر مابابايا

مراجعة :

يوفانوفيتس ليوبيتسا

2015 - 1436

IslamHouse.com

САДРЖАЈ:

УВОД.....	4
ИСТОРИЈСКЕ БЕЛЕШКЕ – РАСПРАВЕ О ТРОЈСТВУ	7
ПОЛИТИЧАРИ И СВЕШТЕНИЦИ СУ УТИЦАЛИ НА УСВАЈАЊЕ ДОКТРИНЕ ТРОЈСТВА.....	15
УТИЦАЈ ПАВЛА И ПАВЛОВЕ ЦРКВЕ.....	28
КУР'АН ЧАСНИ ОДБАЦУЈЕ ТРОЈСТВО.....	38
АЛЛАХ, ЈЕДАН И ЈЕДИНИ ИСТИНСКИ БОГ	41
АЛЛАХ ИСПРАВЉА БОЖАНСТВО ИСУСОВО	43
ВЕРОВАЊЕ У ЈЕДНОГ БОГА ЈЕСТЕ КЉУЧ СПАСЕЊА.....	48
ЗАВРШНИЦА И ЗАКЉУЧАК	51

УВОД

Да ли сте свесни историјске расправе између две доктрине: Тројства и Унитаризма?

Да ли сте такође свесни да ислам нуди коначно решење овој противречности?

Несугласност у вези са Тројством је један од кључних догађаја у историји хришћанства. Светски признати историчар Едвард Гибон указује да је контроверзија Тројства (која је доживела своју највећу жестину током четвртог века) накнадно продрла у сваки кутак хришћанског света.¹

У једну руку, Павлова црква (данас позната под називом Римокатоличка црква) борила се вековима за свеобухватно прихватање доктрине која заговара Тројство. Концепт Тројства јесте заправо срж Атанасијевог убеђења које гласи:

¹ Edward Gibbon, *The Decline and Fall of the Roman Empire* (Пад и Пропаст Римског Царства), ГЛИВ, Издавач Ј. Б. Бурју (New York: AMS Press Inc., 1974.), стр. 355

"Постоји једна особа (Отац), друга особа (Син) и трећа особа (Свети Дух). Али Божанство Оца, Сина и Светога Духа је једно; Слава је једнака, Величанство подједнако вечно... Јер, као што смо приморани по хришћанској вери да признамо сваку Особу засебно да је Бог и Господар, тако нам је забрањено по Католичкој² религији да кажемо да постоје Три Бога или Три Господара."

Природа овог убеђења вековима је била контроверзна и мистериозна, тако да и сам његов аутор, Атанасије Велики - Александријски патријарх, један од првака Павлове цркве, није успео у потпуности да га разуме. Овај борац за Тројство сам је признао да: **"Кад год би присилио свој разум да посредује на божанству Логоса, његови узалудни и мукотрпни покушаји, би му измицали тако да што би више размишљао то би мање разумео, и што би**

² У ширем значењу називале су се Католичком и Црква на Западу (Католичка Римска Црква) и на Истоку (Ортодоксна црква),(оп.прев.) Види и Општу Енциклопедију, (Загреб: Југ. Лексикографски Завод, 1978.), Гл.уред. Јосип Шентија, стр. 312.

више писао, био би мање способан да изражава своје мисли."³

Сама природа Тројства толико је мистериозна да, као што је Едвард Гибон напоменуо: **"Колико год да успемо да извучемо било какав позитиван закључак из једне негативне идеје, неминовно се нађемо у мраку, збрци и неизбежној противечности."**

У другу руку, Апостолска црква током низа година бранила је своје веровање у Једног Бога, и као таква она је искључила божанство Исуса, нека је мир на њега. Међу онима који су се у самом зачетку противили доктрини Тројства били су тзв. Ебионити из Назарета. Они су сматрали да је Исус, нека је мир на њега, један од највећих посланика, надарен наднаравним врлинама и снагом.

Мистерије око хришћанства биле су опасно изложене јавној дебати када се Арије, један од првака Апостолске цркве, супроставио бискупу Александру, прваку Павлове цркве. Ова двојица била су у жестоком теолошком спору пуних седам година (318.-325.). Арије, ученик Луциана из Антиохије, највећег

³ Едвард Гибон, G1.11, оп.цит., стр. 360-361.

критичара Тринитаристичке доктрине, жестоко је бранио виђење да је Бог Један и да је као такав Вечан.

Такав унитарнијански поглед на веру, који је подударан изворном Исусовом, нека је мир на њега, учењу као и учењу свих осталих посланика, нека је мир на све њих, коначно је изложио критици доктрину о Тројству и довео је у стање спора. Ово међутим није зауставило Цркву Павла да придобије контролу над великим делом хришћанства. То се догодило услед добро познатих разлога о којима ће се дискутовати нешто касније. Следеће поглавље показаше нам историјску подлогу Тринитаристичке контроверзије.

ИСТОРИЈСКЕ БЕЛЕШКЕ – РАСПРАВЕ О ТРОЈСТВУ

Поглед на хришћанство са становишта Тројства настало је много година након нестанка Исуса, нека је мир на њега. Без сумње, оно није било практиковано од стране Исуса, нека је мир на њега, нити од било ког другог посланика. Заправо,

истински следбеници Исуса, нека је мир на њега, наставили су потврђивати веровање у Једног Бога све до 90. г.

Веровање у Једног Бога приказано је у делу *"Пастир из Хермаса"*, написаном у том периоду и које се поштовало као књига откривења раних хришћана. Осим што је прописало веровање у Једног Бога, ово свето писмо садржи и остале сродне заповеди о искрености, истинитости, чистоћи, стрпљењу, поштењу, побожности и самоконтроли. Одређеније, прва од ових заповести гласи:

"Пре свега, веруј да је Бог један, и да је Он створио све ствари и уредио их од, нечега што пре није постојало, учинио да све ствари настану, и Он садржи све ствари, али је Он сам несадржив. Веруј Му зато и бој Га се, и бојећи се Њега одржавај самоконтролу. Држи се ове заповеди и удаљићеш од себе сву злокобност, чинићеш све са честитошћу и живећеш за Бога ако се придржаваш ове заповеди."⁴

Убеђење Апостолске цркве:

⁴ E. J. Goodspeed, *The Apostolic Fathers*, 1950.;

"Ја верујем у Бога (Оца) Свемогућег" било је познато раним хришћанима 120. године. Реч Отац је, заправо, додата овом тексту између 180. и 210. године. Један број вођа Апостолске цркве осудило је ову иновацију, јер им је било неприхватљиво уводити нове идеје у изворна Исусова, нека је мир на њега, учења.

Један од ранијих првака Апостолске цркве био је Иранеус, који је наследио бискупа Понтиуса из Лиона 177.год., након што је овај брутално убијен. Године 190., Иранеус пише Папи Виктору да обустави масакре над хришћанима који се не слажу са доктрином коју заговара Црква Павла која је била подржавана од стране Римљана. Иранеус је веровао у Једног Бога и подржавао је доктрину о Исусу, нека је мир на њега, као човеку, а не Богу.

Иранеус и остали рани Унитаријанци (хришћани који су веровали у Једног Бога) ужасавали су се Тринитаристичке догме, која је одступала од првобитног Исусовог, нека је мир на њега, учења. Све до 200.год., реч "Тројство" (које је данас нуклеус хришћанског начела) није уопште била позната Цркви. "Тројство" је добијено од латинске речи "Тринитас", која је по први пут коришћена од стране

Тертулијана, 200.год., како би објаснио на Латинском чудну доктрину Цркве Павла. Сам Тертулијан је припадао Афричкој Цркви. Он је веровао у Једног Бога и поистоветио је Исуса, нека је мир на њега, са јеврејским Месијом. Он се супротстављао Папи Калисту због подучавања да се и највећи грех може опростити након правилног (канонског) покајања. Тертулијан је био један од оних који је отворио пут за доктрину спаса, барем делимично "чинећи добра дела".⁵

Свакако, они који су припадали Апостолској цркви прихватили су јасно значење речи које је Исус, нека је мир на њега, говорио као што је оличено у ранијим светим писмима. Без прибегавања мистериозним догмама, они су наставили да подржавају онај део веровања "Верујем у Бога Свемогућег" све до 250. год.

У свом покушају да оповргне Тројство у хришћанству, Лецтаниус (320.год.) и Еузебије из Никомедије написали су "Христос нас учи да зовемо његовог Оца Истинским Богом и да се Њему молимо".

⁵ А.М.Ренвик, *The Story of the Church* (Прича о Цркви), Bristol: Inter-Varisity Press, 1977.,сmp. 41.

Ови рани Унитаристи били су довољно храбри да изложе своја виђења како би оповргнули догму Тројства, упркос кампањи прогањања проведеној против њих. Истински вођа био је Арије, који се 318. год у свом познатом стилу супротставио Павловом виђењу да је Исус, нека је мир на њега, био "Син Божји" и да је "божанског бића и једнако Вечан као и његов Отац". Један од аргумената који је заговарао Арије био је: "Ако је Исус заиста био Син Божји, онда следи да је отац морао да егзистира пре сина. Одатле следи да је постојао период када син (Исус) није постојао. Даље следи да је син биће које се састоји од есенције која није одувек постојала. Пошто је Бог у бити Вечан и Бесмртан, Исус не може бити од исте есенције као и Бог".

Године 321., Арије се јавно супроставио бискупу Александру, веснику Цркве Павла. У оповргавању веровања у Тројство, Арије је доказивао да је "Бог само Један... Бог је сам нерођен, Бог је непроменљив и Његов је изглед скривен у вечној тајанствености од очију сваког другог бића". Четири године касније, 325., цар Константин је сазвао Први генерални Сабор у Nikeји, турском градићу у северозападном делу Блиског истока, данас названом Изник. Овом Сабору присуствовало је 318 бискупа -

од Шпаније до Персије. Цар Константин је наводно циљао на помирење између самих бискупа (нарочито Арија и Александра) који су били умешани у научну расправу око Тројства. Бискуп Александар, међутим, није могао присуствовати овом утицајном Сабору, па је послао Атанасија да представља њега и Цркву Павла. Иако је Сабор одобрио веровање у Тројство, струје наклоњене Арију наставиле су своја Унитарнијанска деловања.

Године 330., цар Теодозије из Рима начинио је ортодоксну веру (католичка вера базирана на Тројству) обавезну за све и прогласио ју је државном религијом. До 381. год., Сабор у Константинопољу, Други генерални Сабор, коме је присуствовало 186 бискупа, донело је и коначну одлуку везану за Три Особе у Једном Богу. Снажно се изразивши, овај Сабор је потврдио божанство Светог Духа. Све до 383. год., Теодозије је претио да ће строго казнити све оне који не буду веровали у Тројство. Ова претња, међутим, није резултирала у потпуној деструкцији начела Аријевог виђења хришћанства; они су преживели и још су темељ веровања многих Унитарнијанских хришћана. У шеснаестом веку, Л.Ф.М.Созини изазвао је Џона Келвина (вођу Протестантских реформатора у Швајцарској) на тему

Тројства. Созини је негирао божанство Исуса и одбацио је догме о 'Изворном греху' и 'Покајању'.

Још један изразити критичар Тројства током шеснаестог века био је Михаел Серветус, кога многи прихватају као оснивача модерног Унитаризма. Он је живио у времену када је Римокатоличка црква била у хаосу. Таква ситуација условљавала је појављивању Протестантских реформиста као што су Мартин Лутер и Џон Келвин. Серветус је, међутим, закључио да реформистички погледи на хришћанство фундаментално одступају од учења Исуса, нека је мир на њега, а посебно онај део који се односи на веровање у Једног Бога. Тако је он, 1553. год. објавио књигу под насловом "Грешке у Тројству" у којој наводи: "Филозофи су измислили треће, посебно биће, истински различито од претходна два, којег су звали Трећа Особа или Свети дух; три бића у једној природи...Признавајући одатле ове три, како су их по тадашњој моди звали ОСОБЕ, они слободно признају и плуралитет особа, плуралитет бића, плуралитет есенција, плуралитет супстанци и узимајући строго у обзир реч "Бог", они ће имати и плуралитет богова". Због свог неумољивог веровања у Бога, Серветус бива затворен у Женеви на основу оптужбе за херес. Након тога, убијен је спором смрћу спаљивањем на ломачи.

Један од његових присталица, Кастел, изразио је своје осећаје, наведено је, у меланхоличном тону: "Спаљивањем човека не може се доказати доктрина".

У шеснаестом веку, Џон Бидл (вођа Унитарјанаца у Енглеској) објавио је брошуру и насловио ју је са: "Дванаест аргумената за одбацивање божанства Светог духа". Године 1645., Бидл бива затворен због својих Унитарјанских погледа на хришћанство. Касније је био позван пред Парламент где је он поново чврсто порекао божанство Светог Духа.

Године 1648., објављен је "опасан проглас", у коме је наведено: **"Ако ико буде оспоравао Тројство или божанство Исуса, или божанство Светог Духа, биће погубљен без повластица свештенства"**.

У данашњем модерном свету, они који се држе доктрине Тројства идентификују себе као хришћане углавном зато да би угасили своју жеђ за религијом. Многи од њих не поричу мистериозну природу Тројства, која је лишена људске логике и научног објашњења. Ово произилази из чврсте чињенице да је Тројство Атаназијево дело. Другим речима, то је била људска иновација најгоре врсте, која је ништа друго

до вређање Бога и Његових Унитарнијанских (јединствених) атрибута. Нажалост, већина хришћана нису ни свесни да је таква мистериозна доктрина била предмет расправа дуги низ векова, поготово током владавине цара Константина. Многи хришћани знају само да је Константин био "херој". Али, нека буде позната чињеница да је Константин, упркос свему, углавном због политичких игара и малверзација, био један од оних који је одиграо своју улогу у контроверзији Тројства. Као чињеницу треба навести да су многи римски цареви и кључне верске фигуре у хришћанству, посебно током четвртог века, били умешани у кризу Тројства на један или други начин.

ПОЛИТИЧАРИ И СВЕШТЕНИЦИ СУ УТИЦАЛИ НА УСВАЈАЊЕ ДОКТРИНЕ ТРОЈСТВА

Римске политичке вође, од времена цара Нерона, играли су различите игре током кризе Тројства. Један очити случај догодио се када је цар Константин потврдио доктрину Тројства више од 300 година након нестанка Исуса, нека је мир на њега.

Улога Константина у оснивању Тројства као стандардног убеђења међу хришћанима не може бити занемарена. Копајући у потрази за везама које је он имао са свештеницима помоћи ће да се пронађе парадокс о Риму као центру хришћанства.

Познато је да су Римљани дуги низ година прогањали све оне који су себе називали хришћанима, од времена када је на престолу био Нерон, па све до Константина. Гибон је једном приликом рекао да су "80 година након смрти Исуса Христа, његови невини ученици бивали кажњавани смрћу од стране суда, пресудама које је издавао проконзул, човек невероватно љубазног изгледа и филозофа, у складу са законима цара који је био изузетно цењен због мудрости и праведности своје администрације". Сурове казне додељиване хришћанима у десетој години владавине цара Нерона биле су описане по Гибону као што следи:

"Они су умирали у мукама, а њихове муке биле су још више загорчаване увредама и исмејавањима. Неки су били заковани на крстеве, други зашивени у крзна дивљих звери и излагани бесу дивљих паса; неки, опет, били су причвршћени за запаљиве материјале и били су коришћени као велике бакље

које би осветљавале таму ноћи. Неронови вртови били су одређени за меланхоличне спектакле у којима би се одржавале утрке коња, почашћени присуством самога цара, који би се умешао у свет у одори и ставом једног кочијаша. Кривица хришћана заслуживала је, свакако, најпримереније казне, али јавно ужасавање претворено је у сажаљевање, па је владало мишљење да су ови несрећни бедници жртвовани не због јавног добробита већ због окрутности љубоморног тиранина. Они који помно истражују и анализирају револуције човечанства могу запазити Неронове вртове и циркусе, натопљене крвљу раних хришћана, у Ватикану, где су поново враћени тријумфом и злоупотребом сада од стране некад прогањане религије".⁶

Током владавине цара Диоклецијана биле су издате најмање четири нама познате заповеди о прогонима хришћана и паљењу свих њихових цркви. Иако је цар абдицирао 305. год., прогон хришћана је настављен наредних десет година и близу 2000 њихових вођа било је егзекутирано.

⁶ Едвард Гиббон, *Г1.ИИ, оп.цит., стр. 91-92.*

Са оваквим нехуманим третирањем раних следбеника Исуса, нека је мир на њега, од стране Римљана, парадоксално је да је управо Рим постао центар хришћанства. Римљани су били најжешћи непријатељи Исуса Христа, нека је мир на њега, и они су били ти који су га наводно разапели. Свакако су Римљани, посебно цар Константин, играли виталне улоге у оснивању Рима као центра хришћанства. То је био чисто политички потез којег су Римљани повукли да би одржали и проширили своје царство, са огромном базом корисних субјеката у које су били укључени и хришћани.

По први пут, 308. год., римски свет био је подељен између шест царева; на Западу Константин и Максенције, наклоњени оцу Максимилијану; на Истоку Лицинције и Максимин, који су са много обзира поштовали њиховог добротвора Галерија. Током владавине цара Константина, римски свет био је напастован унутрашњим грађанским раздором, па је он сматрао поново уједињење од највеће важности. Чак, током његове владавине био је и сведок нереди у хришћанском свету везано за различите сукобљене догме. Историја показује да је сам Константин био веома контроверзна фигура. Хришћани су га сматрали спасиоцем цркве - одатле и херојем. Други су

поредили "Константина са најужаснијим тиранином који је по својим пороцима и слабостима обешчистио царски пурпур". Вредно је напоменути да је и сам Константин побегао из Рима, не због тога што је био борац за хришћане, већ из страха да су његов живот и царство у опасности. Зашто? Прво је било објављено да је био љубоморан на свог старијег сина Криспуса, који је био и директни наследник престола. Криспус, који је добио титулу цезара са седамнаест година, постао је толико популаран по својој војничкој храбрости, одважности и способности вођења да је привукао наклоност суда, армије и грађанства. Ова опасна популарност Криспуса ускоро је привукла, пажњу Константина, који је био нестрпљив имајући јаког ривала. Уместо да обезбеди верност своме сину, цар приступа једном сатанском потезу. Криспус бива убијен, било да је то учињено од стране неког убице или путем много нежније операције - тровањем.

Јасно, због тога, Константинова жеља за моћ одвела га је до екстремне ситуације у којој је починио гнусан злочин убивши свога сина. Претходно свему томе, било је познато да је Криспусова маћеха, царица Фауста, имала мотив да убије Криспуса, кога је сматрала ужасним ривалом својој деци. Очигледно свестан овог мотива, цар Константин је манифестовао

своје кајање: "Само у поступцима крвопролића и освете; и да се покајао за убиство свог невиног сина, егзекуцијом, можда криве жене". Једно сведочанство у вези са овим убиством наводи да је: "Константин убио и сина и жену". Друго сведочанство наводи да је: "Криспус био отрован, а Фауста удављена у кади пуној вреле воде".

Након трагичног убиства царице Фаусте, ма како оно било извршено, ситуација је претворена у општи хаос, очигледно изван очекивања цара Константина. Са његовим царством на ивици пропасти услед грађанског рата и сталних спољних претњи, Константин је побегао у Визант (касније назван Константинопољ), где се сусрео са неочекиваним успехом Цркве Павла.

У Византу, Константину је Црква Павла понудила да се покаје, што је он и учинио. Таква привилегија понуђена једном тиранину само је манифестирала лабавост тадашњих хришћанских норми. Ако такве норме толеришу да се било ко ослободи кривице за почињено убиство једноставно се исповедивши (што би требао да буде случај уколико свештеник не прибегава дискриминацији), онда би било ко могао да убије неког другог, а да не

буде кажњен, што би водило неминовном социјалном хаосу. Другим речима, заједница која би се придржавала тих норми појавила би се као велика кажњеничка колонија састављена од бивших осуђеника и других криминалаца, који би милошћу свештеника носили хришћански идентитет. Црквени људи у сваком случају, не би прихватили овај начин сагледавања ситуације. Међутим, ако је Константин избегао казну за своје злочине, једноставно прихватајући свештеникову понуду за јавним покајањем, зашто се ово не би могло држати истинитим и за друге? Истина је да је Константиново покајање било посебан случај и имало је, заправо, узајамну сврху. У једну руку, оно је јасно служило као скривени мотив Цркве Павла за царском заштитом и миром са Римљанима. У другу руку, пошто је цар Константин био забринут не само због последица везаних за његове злочине, већ и због проблема који су разарали Римско Царство (грађански ратови и сл.), он је сарађивао са Павловим свештеницима с циљем придобијања лојалности хришћана, који су опет били неопходни за поновно уједињење његовог царства. Чињеница је да је Константин био толико успешан у томе да су свештеници чинили многе тајне послове за њега и

засигурно да они стоје иза успеха поновног уједињења Римског царства. Константин је, дакле, искористио златну прилику при чему су бискупи Константинопоља (замраченог царским дворима и заштићен царским армијама) "утицали да се прихвате захтеви царева за контролу над црквом и да посредују и одлучују о било ком спору који би се уздигао у црквеној сфери". На концу, ови свештеници у новом граду, Константинопољу, нису имали бољи избор, јер "цареви четвртог века били су људи самовласног руковођења, и очекивали су од сваког, укључујући и црквене вође, да им се покоравају". Ови цареви били су заинтересовани за одржавање "јединства јавног култа као основе за гаранцију јединства царевине". Својом политичком виртуозношћу, као и добром контролом над свештеницима, Константин користи прилику да има уједињену цркву, која би њему била лојална а чији центар би био у Риму (не у Јерусалиму). То значи да је цело хришћанство требало да буде под доменом Римског бискупа, који би заузврат био покоран цару. Природно, одатле хришћанска покорност Римском бискупу значила је и верност, односно лојалност и самом цару.

Због свега наведеног, присталице Апостолске цркве, посебно припадници берберских заједница

Северне Африке под вођством бискупа Доната, сумњали су у тај потез који би као политичка стратегија стране власти њих фактички поробила. Они су чврсто веровали да Исус, нека је мир на њега, никада није спомињао Рим као центар његовог учења. Тако су се хришћани Бербери из Северне Африке, под вођством бискупа Доната, чврсто противили бискупу из Рима пуних 40 година. Они су годинама одржавали своја фундаментална начела, нарочито веру у Једног Бога и Исуса Христа, нека је мир на њега, као Његовог посланика.

Константинова полука у издизању хришћанства није довољна да би се доказало да је и он сам био привржени хришћанин. Историчар Р. Рихтер слаже се са Е. Гибомом да је Константиново хришћанство било управо због политичких интереса. Други историчар, Бурклиард, мишљења је да је Константин био урођено равнодушан према религији уопште, и да је "у својим каснијим годинама показивао особно нагињање ка паганizmu, не хришћанству". Заправо, многи његови подређени и даље су веровали у римске богове (нпр. Јупитер), и да би их задовољио, Константин је у својим каснијим годинама живота (и у сарадњи са свештеницима) донео неколико одлука у њихову корист, што је и

поприлично доказало да је и он сам обожавао римске богове. Једна таква одлука, на пример, била је одредба да се Римска Недеља усвоји као хришћански Сабат. Друга одлука била је усвајање рођендана Бога Сунца (25. децембар) као дан рођења Исуса, нека је мир на њега. То су биле само неке одлуке донесене током одржавања никејског Сабора, које су потврђене од стране цара Константина особно. Заправо, услед избијања познате препирке између Арија и Атанасија, цар Константин је лично и сазвао одржавање никејског Сабора.

Тако је Павлова Црква победила на крају. Убеђење које је потврдио никејски Сабор заправо је одобрено од стране Константина чија је религија била ствар дилеме и чији ум није био просветљен нити учењем нити инспирацијом. Овај Сабор је коначно одлучио да се Христос зове "Син Божији, једини рођени од Оца... Божанског порекла као и Отац... Бог од Бога". Такође је званично објављено да је концепт Тројства и службена доктрина Павлове Цркве и усвојена су Јеванђеља Матеја, Марка, Луке и Јована као једина четири правилна (канонска) Јеванђеља.

Сабор у Никеји је такође донео одлуку да се униште сва остала друга Јеванђеља написана на

хебрејском (арамејском) језику, што је имало за резултат спаљивање скоро 300 других вредности (укључујући и сведочанстава). Ауторитети из Павлове Цркве ишли су чак и даље објављујући да ће посед неовлаштеног Јеванђеља бити највеће кривично дело. То је био део Атанасијеве стратегије да уједини хршћанство што је имало за резултат убиство преко један милион хршћана у годинама које су следиле након одржавања Сабора у Никеји.

Вредно је напоменути да три године након одржавања никејског Сабора, Константинов недостатак објективности у посредовању у поменутом спору (чак не познавајући ни религијске корене теорије Тројства) испливава на површину. Константин, под утицајем његове про-аријански наклоњене сестре, ускоро штити Арија на тај начин што захтева да се овај други врати у католичку заједницу. Међутим, Атанасије, оснивач Убеђења о Тројству, жестоко се супроставио овој идеји. Константин је, међутим, остао принципијалан у својој намери да се Арије свечано прими у заједницу у константинопољској Катедрали, али на исти дан када је требао да тријумфује, 336. год., Арије је изненада умро.

Атанасије је био одговоран за смрт Арија. Тако га је Константин прогнао у провинцију Гаул, где је и остао 28 месеци. Цар је био толико ганут трагичном смрћу Арија и уз велики утицај његове про-аријански ориентисане сестре постао је и лично хришћанин. Само годину дана након што је примио нову веру, цар Константин је преминуо, 337. год., као Аријански хришћанин. Иронично, али истинито, цар је умро као верник какви су били и они које је прогањао и убијао - припадници и вође Апостолске Цркве, верници у Божију Једноћу са Исусом, нека је мир на њега, као Божијим послаником.

Након смрти Константина, Атанасије није имао предаха пошто је поново био прогањан од стране цара Констанција, наследника Константина, који је такође био про-аријански оријентисан. Атанасије је, заправо, провео три године у Ватикану након другог егзила из Александрије, 339. год. Године 356., поново је протеран из Александрије по трећи пут. Његов живот је био у сталној опасности због тајног организовања оних свештеника који су се противили Тројству и који су освојили срце Констанција, што је имало за резултат да су изречени још жешћи прогласи против оног првог. На пример, издашне награде биле су обећане, на основу Царског

прогласа, човеку који би Атанасија довео мртвог или живог, а такође и строге казне биле су предвиђене против оних који би се усудили да заштите државног непријатеља. Тако је Атанасије покушавао да побегне уплићући се у различите опасности. Једна од тих опасности водила је у противзакониту радњу - прељубу између њега и једне младе жене, чувене по својој недољивој лепоти. Током шест година избеглиштва и прогонства наставио је да је посећује. Обелодањивање овакве неморалне афере у коју је умешан оснивач убеђења о Тројству није изненађујуће, пошто су многи други хришћански свештеници били умешани у прељубе и друге велике противзаконите радње. Узимајући у обзир историјску подлогу Атанасијевог неморалног понашања и перверзне његове личности, жалосно је да се хришћани и данас држе његовог убеђења (веровања у Тројство).

У овом контексту не треба заборавити да, иако је цар Константин признао доктрину Тројства, исти је умро у вери оних који су се супротстављали тој доктрини (хришћани који су веровали у Једног Бога, Свемогућег). Ово последње доказује да се он, заправо, никада није слагао са том доктрином. То је и потврдило исправност казивања да је његово

посредовање у контроверзији Тројства било чисто политички мотивисано, а не духовно инспирисано. Нажалост, утемељење и развој хришћанства било је под великим утицајем политике и нечијих интереса, а не под утицајем практичног живота и аутентичног учења Исуса, нека је мир на њега. Утицај Павла на данашње хришћанство је други очигледан случај. То ћемо анализирати у следећем поглављу.

УТИЦАЈ ПАВЛА И ПАВЛОВЕ ЦРКВЕ

Павле је био самопрокламовани апостол незнабошцима. Позивање на његов живот и његову личност углавном се заснивало на примарним изворима, нарочито из његових Посланица и делом на основу Лукиних записа у свом Јеванђељу. Значајнији извештаји о природи Павловог живота (историјски) чињеница је, повећавају сумњу да је он много тога измислио како би ускладио своје мотиве (наравно безусловно) ради добијања највише моћи у хришћанству.

Свакако да су темељи данашњег хришћанства настали услед огромног утицаја Павла. Као оснивач данашњег хришћанства Павле сведочи:

"По благодати Божјој која ми је дана, ја као премудри неимар поставих темељ, а други нека зида у висину; али сваки нека гледа како зида".

Мајкл Харт, амерички математичар, историчар и издавач, приликом рангирања стотину најутицајнијих особа у историји ставља Павла (а не Исуса Христа) на друго место најутицајнијих особа у историји - другу после Посланика Мухамеда, нека су благослов и мир на њега. Приликом рангирања, Харт је јасно навео чињеницу да је Павле, заправо, оснивач данашњег хришћанства. Павле, изненађујуће надмашује Исуса, нека је мир на њега, у Хартовој листи, јер је он написао више садржаја у Библији него сви њени други аутори, док сам Исус, нека је мир на њега, није написао ни једну реч у њој. Довољно је изненађујуће да тзв. посланице које је Павле слао Коринћанима, Римљанима, Галатима, Ефесцима, Филибљанима, Колошанима, Солуњанима, Тимотију, Титу и Филимону немају битна позивања на истините речи изречене од самог Исуса, нека је мир на њега.

Осим четири опречна стиха, који су наводно приписани Исусу, нека је мир на њега, преко 2000 осталих стихова из Павлових посланица његов су изум. Хришћани би требали знати да сам Павле спомиње своје сопствено Јеванђеље, не Исусово, мир на њега, у својој посланици Римљанима када наводи:

"На дан када Бог узасуди тајне људске по јеванђељу мом преко Исуса Христа." (Римљанима 2:16).

Чињеница је да *Павлова посланица Римљанима* служи као темељ данашњег хришћанства. Свакако да је то чудно и иронично, знајући да ниједан стих од укупно 430-так стихова није формулисан од стране Исуса, мир на њега, лично. Павле се требао непосредно позивати на првобитна учења Исуса, мир на њега, да је његово захтевање за апостолством или божанском инспирацијом било, свакако, искрено и истинито. Уместо тога, велики део његових библијски наведених посланица (нарочито она посланица намењена Римљанима) узето је из Старог Завета. Његове посланице су свакако биле производ мучних напора, али то не чини Павла бољим од оних других људи, такође аутора Библије.

Вредно је напоменути да Атанасијево Убеђење, о којем смо раније писали, није никада поучавано од самог Исуса, мир на њега. Заправо реч "Тројство" или Атанасијево убеђење само по себи није нигде садржано у Библији.

Догма Тројства је изведена и из Јеванђеља по Јовану (5:7) који наводи:

"Јер постоје три која биљеже на небесима, Отац, Син и Свети Дух: и та три су једно."

Хришћански библијски учењаци накнадно су открили да је ова догма уметнута у верзији Краља Џејмса. Заправо група од 32 хришћанска учењака од највишег положаја, саветована од стране одбора сачињеног од 50 представника различите вероисповести, изашла је, 1946. год., са новом верзијом (коригованом стандардном верзијом) Новог Завета, и са истодобном ревизијом комплетне Библије, 1952. год., одбацујући претходно наведени стих.

Једна од најважнијих иновација у Павловој Цркви јесте "крвно покајање". У својој посланици Римљанима (5:9) Павле каже:

"Много ћемо, дакле, већма бити кроза Њ спасени од гнева кад смо се сад оправдали крвљу Његовом."

Остали написани делови у Библији, у којима се спомиње хришћанска догма о крвном окајању или о намесничком жртвовању следе:

"Знајући да се пропадљивим сребром или златом не искуписте из сујетног свог живљења, које сте видели од отаца; Него скупоценом крвљу Христа, као безазленог и пречистог јагњета;" (Прва саборна посланица светог апостола Петра, (18-19))

"И захваливши преломи и рече: Узмите, једите, ово је тело моје које се за вас ломи; ово чините мени за спомен. Тако и чашу, по вечери, говорећи: Ова је чаша нови завет у мојој крви; ово чините, кад год пијете, мени за спомен." (1. Коринћанима, глава 11:24-25)

"И рече ми: Доста ти је моја благодат; јер се моја сила у слабости показује сасвим. Дакле ћу се најслађе хвалити својим слабостима, да се усели у мене сила Христова." (2. Коринћанима, глава 12:9)

Претходни стихови противречни су основном Исусовом, мир на њега, учењу, који се тичу спасења нечије душе:

"Јер вам кажем да ако не буде већа правда ваша него књижевника и фарисеја, нећете ући у царство небеско." (Јеванђеље по Матеју, 5:20)

Хрошћани, међутим, могу увек наћи начина да одбране Тројство. Они могу, нпр. да се ослањају на неосновано привиђење, приказано Павлу у вези са Исусом, мир на њега:

"Којих су и оци, и од којих је Христос по телу, који је над свима, Бог благословен ва век. Амин." (Римљанима, 5:9)

То је међутим апсурд, знајући да не постоји ни једна једина двосмислена изјава у Библији у којој Исус, мир на њега, за себе објављује: "Ја сам Бог , па ме зато обожавајте". Напротив, он је рекао:

"Ја не могу ништа чинити сам од себе; како чујем онако судим, и суд је мој праведан; јер не тражим воље своје него вољу Оца који ме је послао." (Јеванђеље по Јовану, 3:50)

"...Јер је Отац мој већи од мене". (Јеванђеље по Јовану, 14:28)

"Јер ја од себе не говорих, него Отац који ме посла Он ми даде заповест шта ћу казати и шта ћу говорити. И знам да је заповест Његова живот вечни. Шта ја дакле говорим онако говорим као што ми рече Отац." (Јеванђеље по Јовану, 12:49-50)

Ово су само неки од стихова који јасно доказују да је Исус, мир на њега, тврдио да је "Послан" од Бога. У вези с тим, доктор богословља и запажени хришћански професор црквене историје, А.М.Ренвик, истицао је да онај који је "Послан" јесте, заправо, ПОСЛАНИК.

Павлово јасно исповедање да је он: "... Изабран за јеванђеље Божије" (Римљанима, 1:1), требало би да охрабри хришћане да се почну двоумити у вези са његовим измишљеним догмама. Исус, мир на њега, и сви остали посланици, нека је на све њих мир, проповедали су о Једноћи Бога, као што је и наведено у Старом Завету: Исаија (44:6):

"Овако говори Господ Цар Израиљев и Избавитељ његов, Господ над војскама: ја сам први и ја сам последњи, и осим мене нема Бога."

И Другој Књизи Мојсијевој (20:2-5):

"Ја сам Господ Бог твој, који сам те извео из земље мисирске, из дома ропског. Немој имати других богова уза ме. Не гради себи лик резани нити какву слику од оног што је горе на небу, или доле на земљи, или у води, испод земље. Немој им се клањати нити им служити, јер сам ја Господ Бог твој, Бог ревнитељ, који походом грехе отачке на синовима до трећег и до четвртог кољена, оних који мрзе на мене."

А такође и у Новом Завету, нпр. у Јеванђењу по Јовану (5:44, 17:3):

"Како ви можете веровати кад примате славу један од другог, а славу која је од јединог Бога не тражите."

"А ово је живот вечни да познају Тебе јединог истинитог Бога, и кога си послао Исуса Христа."

Они нису никада учили о ономе што је Павле иновирао. Дакле, било какво позивање на Павла је негирање казивања самога Исуса, нека је мир на њега.

Надаље, ако је Савле, што је друго име за Павла, заиста чуо у својој визији: "Савле! Савле! Зашто ме гониш?" (Дела апостолска, 22:7) Онда је очигледно заслужио понижавајућу примедбу, јер је он у свом стварном животу жестоко прогањао истинске присталице Исуса, мир на њега. Павле и сам сведочи:

"Тако и ја мишљах да ми ваља многа зла чинити против имена Исуса Назарећанина. Као што и учиних у Јерусалиму; и многе од светих ја затварах у тамнице, примивши власт од главара свештеничких; и кад их убијаху, пристајах на суд. И по свим зборницама мучећи их често, нагоњих да хуле на Исуса; и одвише мрзећи на њих гоњих их ја и до туђих градова." (Дела апостолска, 26:9-11)

"Јер сам ја најмлађи међу апостолима, који нисам достојан назвати се апостол, јер гоних цркву Божију." (1. Коринћанима, глава 15:9)

Свакако да је Павле био отворени непријатељ Исусу, мир на њега, и његовим присталицама. Нормативним актом (а камоли Божијим законом),

Павле би био искључен од добијања места апостола, имајући у виду његову злочиначку позадину, посебно у вези кампање прогањања истинских Исусових, мир на њега, присталица. Иронично је, да га је његов захтев за апостолством довео у затвор у Риму, где је током једног суђења тадашњи Гувернер Фестус, гласно викнуо: "... Павле? Многе те књиге изводе из памети". Уствари, он је и убијен због борбе за принципе само-произведеног Хришћанства. Павлова злочиначка позадина свакако да је заслужила најстрожу казну.

Остале иновације Павлове Цркве укључују усвајање следећег: Римски Дан Сунца (Недеља) као хришћански Сабат; традиционални рођендан Бога-Сунца као рођендан Исуса; симбол Бога-Сунца, крст светлости као симбол хришћанства и сједињавање свих церемонија које су се изводиле на дан рођенданског славља Бога Сунца у своје ритуале.

КУР'АН ЧАСНИ ОДБАЦУЈЕ ТРОЈСТВО

Концепт Бога у исламу је кристално јасан, и искључиво је од Божанског извора, а не људског нагађања. Човек, са свим својим чулима, види Божија стварања око себе - било да се ту ради о живим или мртвим објектима. У то су укључена и небеса и Земља, и све између њих - људи, Сунце, Месец, звезде, киша, планине, животиње, поврће и све врсте воћа, и много другог. Сви они имају исти шаблон стварања, и зато су, дакле, јасни знакови да постоји Један и Једини Истински Бог - Аллах Свемогући, Савршени Створитељ. Он тражи од нас да размишљамо о овим знаковима, како бисмо били у могућности да схватимо да свако биће има одређену сврху, а не случајно да су се ту задесили, а нити је ико или ишта ту само ради некакве забаве. Узвишени Бог каже:

"Ми нисмо створили небо и Земљу, и оно што је између њих, да се забављамо." (Кур'ан, Веровесници, 16)

На другом месту каже:

"Ми смо небеса и Земљу и оно између њих мудро створили. Час оживљења ће зацело доћи, зато ти великодушно опрости... Господар твој све ствара и Он је Свезнајући." (Кур'ан, Ал-Хиџр, 85-86)

"Ваш Бог је - један Бог! Срца оних који у онај свет не верују и поричу га, они се охолошћу размећу." (Кур'ан, Пчеле, 22)

Да би се задовољила и даља радозналост код неких људи, требало би се удубити у следећа јасна објашњења о Једноћи Бога, као што пише у Часном Курану:

"А Ваш Бог - један је Бог! Нема Бога осим Њега, Милостивог, Самилосног!" (Кур'ан, Ал-Бекара, 163)

"Аллах је - нема бога осим Њега - Живи и Вечни! Не обузима Га ни дремеж ни сан! Његово је оно што је на небесима и оно што је на Земљи! Ко се може пред Њим заузимати за некога без допуштања Његова?! Он зна шта је било и пре њих и шта ће бити после њих, а од онога што Он зна - други знају само онолико колико Он жели. Моћ

Његова обухвата и небеса и Земљу и Њему не дојади одржаваће њихово; Он је Свевишњи, Величанствени!" (Кур'ан, Ал-Бекара, 255)

"Ваш Бог је, уистину, Један." (Кур'ан, Редови, 4)

"Реци: Он је Бог - Један! Бог је уточиште сваком! Није родио и рођен није; и нико Му раван није!" (Кур'ан, Искреност, 1-4)

Претходни ајети (одломци) су само неки од бројних Кур'анских заповеди, који јасно манифестују Једноћу Бога. Али, да би исправио човечије неосноване претпоставке, Свемогући Бог јасно назначује оне који се држе Тројства и других чудноватих политеистичких веровања као богохулнике, а што је и наведено у следећем кур'анском одломку:

"Неверници су они који говоре: " Аллах је један од тројице!"; А само је један Бог! И ако се не окане онога што говоре, несносна патња ће, заиста, стићи сваког од њих који неверник остане." (Кур'ан, Трпеза, 73)

АЛЛАХ⁷, ЈЕДАН И ЈЕДИНИ ИСТИНСКИ БОГ

Један и Једини истински Бог, Аллах, апсолутно нема ривала и Он је свакако независтан и довољан самом себи. Њему не требају никакви партнери. Дакле, човек не сме да ризикује и верује да Бог дели Његово божанство с неким. Свакако, ово је богохулништво, које ће само отворити пут ка Паклу сваком оном ко то богохулништво подржава. Следећи кур'ански ајети (одломци) расветљавају природу Узвишеног, као Једног и Јединог Истинског Бога, који је потпуно лишен било каквих партнера:

"Он је Аллах (Бог) - нема другог Бога осим Њега, Он је познавалац видљивог и невидљивог света, Он је Милостив, Самилостан." (Кур'ан, Прогонство, 22)

⁷ Аллах је арапска реч за „јединог истинског Бога Који се обожава“ и није никакав назив за неког посебног Бога муслимана. Аллах је Једини Који има право да се обожава и Он је Слављени Створитељ свемира. Арапски хришћани такође за Бога користе израз Аллах, слично је и на хебрејском – Елох. (оп.прев)

"Он је Аллах-нема другог бога осим Њега, Владар, Свети, Онај који је без недостатка, Онај који свакога обезбеђује, Онај који над свим бди, Силни, Узвишени, Горди, Хваљен нека је Аллах, Он је врло високо изнад оних које сматрају Њему равним." (Кур'ан, Прогонство, 23)

"Он је Аллах Творац, Онај који из ничега ствара, Онај који свему даје облик, Он има најлепша имена. Њега хвале они на небесима и на Земљи, Он је Силни, Мудри." (Кур'ан, Прогонство, 24)

"А на Дан када их све сакупимо, на упитамо оне који су друге Њему равним сматрали: "Где су вам божанства ваша које сте боговима држали?" (Кур'ан, Ал-Ан'ам, 22)

"Он зна и невидљиви и видљиви свет, и Он је врло високо изнад оних које Њему равним сматрају!" (Кур'ан, Верници, 92)

Свако разумно људско биће које искрено признаје јединствене Божије атрибуте, који су свакако Божански и истински Његови, неће Му придруживати никакве партнере. Аллах (Бог), Један и Једини Истински Бог, јесте, заправо, и једини

постојећи Бог у Свемиру. Он је Вечан, Исконски, Милостив, Благонаклон, Свеприсутан, Свемогућ, Силян и Независтан. Он даје живот, Творац је небеса и Земље, и свега између њих. Он је Руководилац свим стварима. Он је Свевишњи, Он је Стрпљив и Најбољи Ковач Планава. Он је брз у одмазди, али прашта и милостив је. Он је Узвишен, Мудар, Ослобођен свих потреба и вредан сваке хвале. Он је Господар Престола Часног. Њему припада и Крај и Почетак. Он је изнад времена и простора; зато Га никаква визија не може досећи.

АЛЛАХ ИСПРАВЉА БОЖАНСТВО ИСУСОВО

Хришћански концепт Бога укључује Исуса као једног од тројице у Тројству. То је очигледно врста погрешног схватања, које се заснива на наводима по којим је Исус "једини рођени син Божији". Бивајући Свезнајући, Савршен и лишен свих недоличних особина које Му хришћани додељују, Бог

категорички исправља таква погрешна схватања као што показују и следећи одломци:

"Они говоре: "Бог је себи узео сина". Само је Он достојан (да се спомиње у молитви. Нека је Њему слава)! Њему (то) не треба. Његово је све што је на небесима и што је на Земљи. Ви немате никаквог доказа о томе (да је Он узео себи сина). Зар (ћете) говорити о Богу оно што не знате?"
(Кур'ан, Јона, 68)

"Богу не треба да узима Себи сина! Слава Му! Када одреди нешто, само каже: „Буди!“ и то буде." (Кур'ан, Марија, 35)

"Они говоре: 'Милостиви је узео дете!' – Ви, доиста, нешто одвратно говорите! Готово да се небеса распадну, а Земља провали и планине здробе што Милостивом приписују дете. Незамисливо је да Милостиви има дете." (Кур'ан, Марија, 88-92)

"Бог није узео Себи сина, и нема с Њим никаквог (другог) Бога; тада (када би било још богова) сваки би Бог однео шта је створио и уздизао би се један над другим. Слава Богу (и узвишен је) од онога што Му приписују." (Кур'ан, Верници, 91)

Погрешно схватање да је Исус, мир на њега, наводно "једини Божији син", исте Божанске есенције као и Савршени Творац, свакако да представља неопростив грех ономе ко с њим умре не покајавши се пре смрти. Сваки хришћанин зна да је Исус, мир на њега, био човек, и као такав, он не поседује ни један од Божанских атрибута. Заправо, Библија сведочи да:

"Бог није човек да лаже, ни син човечји да се покаје." (Четврта књига Мојсијева, 23:19)

Само са овим наводом показује се да хришћани или не знају своје свете књиге или су они само слепи седбеници погрешне вере. На концу, њихова Библија говори више него једанпут да је Исус био човек. У том смислу, Библија спомиње слабости Исусове. Баш као и сваки други човек, Исус је имао основне људске потребе: глад и жеђ. Такође, као и свако други коме је потребан одмор на крају дана, Исус, мир на њега, је исто тако спавао. Код Аллаха (Бога) имамо потпуно другачију ситуацију као што је наведено у Кур'ану: "... Не обузима Га ни дремеж ни сан" и "... Њему ништа слично није..."

Дакле, концепт хришћанства у вези са Исусом као божанством је потпуно противречан Божанској Једноћи. Часни Кур'ан наводи:

"Свакако су неверство учинили они који су рекли: 'Месија, син Маријин, заиста је Бог'. Месија је рекао: "О Израелћани, служите Богу, мом и Вашем Господару!" (Заиста) ће Бог лишити Раја онога који Богу приписује друга и његово боравиште је ватра. А насилницима нема помагача!" (Кур'ан, Трпеза, 75)

"И Бог је рекао: 'Не узимајте два Бога!' Он је заиста само један Бог. И само се Мене бојте!" (Кур'ан, Пчеле, 51)

Хришћанска доктрина по којој Исус мора да умре на крсту (пошто ништа на свету није светије од крви с којом се могу окајати греси почињени од стране целе људске врсте) врло је нејасна. Потпуно је непојмљиво, на пример, да они који припадају претходним генерацијама и који су примили и следили Божанске поруке претходних посланика (Ноје, Аврама, Мојсија и др.) не могу бити спашени једноставно зато што нису потврдили Исуса Христа као њиховог спасиоца. Дакле, прихватити ово

погрешно сливатање било би противно свим законима познатим човеку, а посебно би било противно Божанском Закону. Бог Свемогући је Свезнајући и засигурно да Он потпуно зна како је хришћанска Црква наметнула своје кривотворене догме (као што је Исусово божанство и крвно покајање) људима широм света. Такве догме уопште нису биле поучаване ни од једног посланика, укључујући и Исуса, мир на њега, и Мухамеда, мир на њега. Одбацивањем хришћанске концепције о спасењу (преко Исуса Христа), Свемогући Аллах јасно назначавача да је нечији грех само грех те исте особе и да је та особа за такав грех и одговорна сама за себе и да се грех не може једноставно наследити самим рођењем.

Часни Куран наводи:

"Реци: Зар ћу ја тражити другог бога за Господара мимо Аллаха, а Он је Господар свега. Што год ко заради (зарадио је) само себи. Нико неће бити оптерећен теретом другог. Затим ћете се повратити своје Господару, па ће вас Он обавестити о ономе у чему се нисте слагали."
(Кур'ан, Ал-Ан'ам, 164)

ВЕРОВАЊЕ У ЈЕДНОГ БОГА ЈЕСТЕ КЉУЧ СПАСЕЊА

Неко, да би досегао спасење (тј. да би избегао мучење у Паклу) мора да чврсто верује да нема бога осим Једног и Јединог Истинског Бога (Аллаха). Посланик Мухамед, нека су благослов и мир на њега, је рекао:

"Кључ за улазак у Рај јесте сведочење (чињеници) да нема бога осим Аллаха." (Казивање (хадис) преноси Муслим)

"Онај који је умро знајући (и признавајући) да нема бога осим Аллаха, он иде у Рај." (Казивање (хадис) преноси Муслим)

У том смислу, свака особа која одступа од веровања у Аллаха (Једног и Јединог Бога) добиће Пакао као свој коначни и вечни дом, што је и назначено у наредном Мухамедовом, нека су благослов и мир на њега, казивању:

"Две ствари воде ка неизбежним последицама. Једна особа рече: "Божјију Посланиче, које су те две ствари?" Он рече: Онај

који је умро придружујући супарнике Богу засигурно ће отићи у Пакао и онај који је умро непродружујући супарнике Богу ући ће у Рај."
(Казивање (хадис) преноси Муслим)

Претходни хадис (казивање) сагласан је са Божијим казивањем да Он опрашта све грехе осим оне који придружују друге богове Њему, што потврђује и следећи ајет (одломак):

"Заиста Бог неће опростити да Му се приписује друг, а опростиће друго коме хоће. Ко припише Аллаху друга, уистину је далеко залутао."
(Кур'ан, Ан-Ниса', 116)

Било ко, ко би хтео да ојача своју веру и достигне спасење, мора добро размислити о овом претходном ајету. Мора се стално имати на уму да Најмудрији Судац:

"...не чини неправду (ником) ни колико (је) једно (најсићушније) зрнце; ако буде добротинство, Бог ће га умногостручити и даће од Себе велику награду." (Кур'ан, Ан-Ниса', 40)

Даље, следећи ајети, који се тичу Божије правде, требали би инспирисати сваког човека да

тражи спасење кроз потпуно веровање само у Њега, а не тражити спас посредством крвног покајања.

"Ко уради добро (дело, па био он) мушкарац или жена и (уз то) верник Ми ћемо му дати да живи лепим животом (на овом свету). И уистину ћемо их наградити (на оном свету) њиховом наградом - за најбоља (дела) што су они урадили."
(Кур'ан, Пчеле, 97)

"Ко уради зло дело, биће кажњен само одговарајућом казном, а ко као верник учини добро (дело), па био мушкарац или жена, ти ће ући у Рај (и) у њему ће бити безгранично награђивани."
(Кур'ан, Верник, 40)

"И да ће човек имати само оно шта је заслужио." (Кур'ан, Ал-Неџм, 39)

"Па ко буде урадио колико трун добра, видеће га, а ко буде урадио колико трун зла, видеће га." (Кур'ан, Земљотрес, 7-8)

Дакле, потпуна вера у Аллаха (Једног и Јединог Истинског Бога) јесте најхитнија за нечије спасење. Вера добија смисао само ако се редовно

практикује. Тако, срећан је онај чија су вера и дела увек у циљу Божијег задовољства.

ЗАВРШНИЦА И ЗАКЉУЧАК

Све до сада написано садржи у себи историјске чињенице које окружују контроверзију Тројства. Доказано је да је Тринитаристичка доктрина потврђена тек у четвртм веку, доказујући тако да Исус, мир на њега, није био њен аутор. Хришћанство је вековима било у збрци и неслози, и истински следбеници Исуса, мир на њега, схватили су да је доктрина Тројства погубна. Они се нису њој супротстављали само пуким речима, већ су многи међу њима чврсто стали у одбрану Божанске Једноће, веровања које је поучавао Исус, мир на њега, и сви остали посланици. Вође Апостолске Цркве - групе истинских Исусових следбеника - убијани су на хиљаде услед прогона од стране Римљана у сарадњи са онима из Павлове Цркве. Хришћани Унитариијанци радије су умирали за племенит принцип (тј.у свом покушају да бране своју монотеистичку веру) него да прихвате многобожачку доктрину Тројства.

Школа мишљења која заступа Тројство доминирала је хришћанским светом тек након што ју је Павлова Црква наметнула на силу онима који је нису нити разумели нити је искрено прихватили као Божанску заповест. Таква принуда била је жестоко осуђивана и одбацивана од стране оних који су веровали да је Исус, мир на њега, био само Божији посланик, а не "један од тројице". Политика је, међутим, играла веома значајну улогу у продавању идеје о "Тројном Богу" народним масама. Заправо, требало је хришћанству више од 300 година да прихвати доктрину Тројства. Али, чак и након прихватања, хришћани Унитаристијанци наставили су да јој пркосе. Наметање смртне казне онима који су се противили Тринитаристичком систему значи и јасно наметање и условљавање свога мишљења присталицама првобитних начела Апостолске Цркве.

У овој брошури су такође разматране и контроверзне личности које стоје иза успеха Тринитаристичке доктрине. Ту спадају Атанасије, Константин и Павле. Ове личности биле су противречне као и сама доктрина Тројства. На пример, Атанасије се сматрао, силом Царског Закона, државним непријатељем којег цар Константин тражи "мртвог" или "живог". А то се десило само неколико

година nakon usvaјања Тринитаристичке доктрине у Никеји. У покушају да спаси свој живот, тражио је уточиште на разним местима док није пронашао једну младу жену, познату по својој неодољивој лепоти. Њихова тајна веза резултирала је у недопуштеном поступку, прељуби коју чини човек - оснивач доктрине Тројства.

Идући даље у том смислу, цар Константин (који је усвојио Тринитаристичку доктрину) био је и сам тиранин и убица. Он убија свога сина, своју жену, и многе друге, и то само због жеље за политичком моћи. Нити је он разумео стварну теолошку подлогу хришћанства, нити је он био прави хришћанин. Његови злочини, укључујући и убиства на хиљаде невиних појединаца, били су мучни и жалосни, баш као и његово паганско веровање. Иронично, међутим, хришћански свештеници су му чинили живот осетно лакшим. Понудили су му опрост, упркос чињеници да само Бог може опростити те ужасне грехе! А за узврат, Константин им даје царску заштиту, а касније је и усвојио за њих доктрину Тројства.

Осим тога, утемељитељ данашњег хришћанства (Павле) био је и сам веома противречна особа. Хришћанско веровање да је он божански

инспирисани апостол је нејасно. Прво, Павле (који се никада лично није сусрео са Исусом) није био међу 12 апостола. Друго, он је прогањао многе истинске следбенике Исуса. Треће, Павлово учење, уопштено, противречно је Исусовом, нека је мир на њега. Заправо, велики део Новог Завета, усвојеног од стране цара Константина током одржавања Никејског Сабора, 325. год., јесте Павлова новотворина. Нарочито Павлове Посланице Римљанима, Галатима, Филибљанима и др. биле су плод његовог личног рада који се уопште не слажу са истинским Исусовим, нека је мир на њега, учењем. Уствари, ова брошура је показала да се све битне Павлове Посланице нису заснивале на практичним учењима, особним казивањима и на пракси Исуса, мир на њега.

Полазећи од историјских чињеница, које су представљене у овој брошури, хришћани треба само да употребе своју објективност и свој разум како би схватили да је људски - креирано "Тројство", у које су они веровали све ове године, само плод политичких и личних манипулација од стране оних као што су Атанасије, Константин и Павле. Њихова злочиначка позадина и неморалност довољна су подлога да буду лишени било какве божанске инспирације. Одатле

слиди да је Тринитаристичка доктрина људске, а не божанске природе.

Ова брошура је такође показала да мистериозна природа контроверзног Тројства може бити решена концептом Бога у исламу. Неколико кур'анских заповести је представљено, где се јасно одбацује Тројство и божанство Исуса, где се потврђује Божанска Једноћа, где се наглашава темељна Истина да је Бог себи довољан, одатле лишен свих партнера, и где се наглашава да веровање у Аллаха, Једног и Јединог Истинског Бога, представља кључ спасења. У другу руку, придодавање партнера Аллаху јесте и улазница за Пакао, па нам Он наређује да се не молимо ником другом до Њему. Наравно, Аллах је сам Себи довољан. Он не мора да дели своје Божанство са другима. Одатле, хришћани који су заиста у потрази за Истином само треба да се врате на безусловно веровање у Божију Једноћу и на тај начин ће да избегну конфузију и мистерију која се ствара око Тринитаристичке доктрине. Након свега, Исус, мир на њега, и сви остали посланици учили су о Божанској Једноћи, што је управо и убеђење које заступа и ислам који у преводу значи - Покорност Вољи Божијој.

Данас, ислам је већ надмашио хришћанство као религију и заузима број један у свету. То је због тога што су истински трагачи за Истином нашли ислам као једину религију која уистину брани веровање у потпуну Једноћу Бога. Штавише, ислам брзо расте, јер многи међу онима који су га примили, а претходно су били друге вероисповести, играју значајну улогу у преношењу његових порука остатку људског рода.

Сопствена одговорност, по исламу, јесте пут ка спасењу и оно се заснива на нечијем веровању, побожношћу, праведношћу, постојаношћу и узвишеном служењу, а не на крвном окајању или намесничком жртвовању. Ислам уклања идолопоклонство, поступак који је уобичајен у другим религијама. Ислам је једина религија у свету која је одржала потпуно Једноћу Бога - свети концепт, који у сваком погледу служи као коначно решење противречности Тројства.